

τάχα

τάχα κ. **τάχατε(ς)** κ. **τάχαμ(ου)**, επίρρ. [<αρχ. τάχα]. **1.** (ως μόρ. συλλογιστικό) δήθεν: «τάχα δεν ξέρει ποιος μου πέταξε την πέτρα!». (Λαϊκό τραγούδι: *αυτόν τον φίλο που 'χεις μαζί σου συχνά τον σφάζεις, τον τυραννάς. Είναι το θύμα αυτός της καρδιάς σου πιστεύω τάχα τον αγαπάς*). **2.** (ως μόρ. ερωτηματικό) ποιος ξέρει αν, άραγε: «τάχα θα 'ρθει;». **2.** (ως μόρ. ενδοιαστικό) μήπως: «τάχα ξέρει κανείς πού βρίσκεται!» (Λαϊκό τραγούδι: *τάχα θα ζήσω να τα ιδώ του τόπου μου τα μέρη, τις όμορφες της γειτονιάς και το δικό μου ταίρι*); βλ. και λ. δήθεν·

- *κάνω τάχα*, βλ. φρ. *κάνω τάχαμ δήθεν*·

- *κάνω τάχαμ δήθεν*, παριστάνω, προσποιούμαι: «κάνει τάχαμ δήθεν πως δε θέλει να 'ρθει κι αυτός μαζί μας!»·

- *κάνω τον τάχα* ή *κάνω τον τάχαμ δήθεν*, παριστάνω τον σπουδαίο: «εγώ δεν κάνω τον τάχα, είμαι αυτός ακριβώς που φαίνομαι και σ' όποιον αρέσει!»·

- *τάχαμ(ου) δήθεν*, επιτείνει την έννοια του δήθεν: «πέρασε τάχαμου δήθεν τυχαία απ' το μπαράκι, αλλά στην πραγματικότητα πέρασε για να δει αν ήταν ο γκόμενός της μέσα»·

- *τάχαμ(ου) τάχαμ(ου)*, (με πολύ δόση ειρωνείας) δήθεν: «τάχαμου τάχαμου δεν ενδιαφέρεται τι θα πει ο κόσμος γι' αυτόν!»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας